

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Stovėkite šventose vietose

Mums yra būtina bendrauti su Tėvu Danguje – įskaitant mūsų maldas Jam ir Jo įkvėpimus mums – jei norime atsilaikyti prieš gyvenimo audras ir išbandymus.

Mano mylimi broliai ir seserys, šį rytą klausėmės puikių kalbų, todėl leiskite pagirti visus dalyvius. Mums ypač malonu, kad vyresnysis Robertas D. Heilsas vėl yra su mumis ir jaučiasi geriau. Mes mylime tave, Bobai.

Mąstydamas, apie ką kalbėti šį rytą, pajutau norą pasidalinti su jumis tam tikromis mintimis ir jausmais, kuriuos laikau tinkamais ir savalaikiais. Meldžiu, kad kalbant mane vestų Dvasia.

Žemėje gyvenu jau 84 metus. Dėl laiko perspektyvos pridursiu, kad gimiau tais pačiais metais, kai Čarlzas Lindbergas pirmasis be sustojimų pats vienas nuskrido iš Niujorko į Paryžių. Tai jis padarė vienvariklio vienviečiu monoplanu. Nuo tada per tuos 84 metus daug kas pasikeitė. Žmogus seniai nuskrido ir sugrįžo iš mėnulio. Iš tikrųjų tai, kas vakar buvo mokslinė fantastika, šiandien jau tapo realybe. Ir toji realybė šiuolaikinių technologijų dėka keičiasi taip greitai,

kad vos suspėjame paskui ją – jei iš viso dar įmanoma suspėti. Tiems iš mūsų, kurie dar prisimena telefonus su diskiniu rinkikliu ir rašomąsias mašinėles, šiandieninės technologijos atrodo daugiau nei tik nuostabios.

Lygiai taip pat greitai plečiasi ir visuomenės moralės ribos. Elgesys, kuris kadaise buvo netinkamas ir amoralus, dabar yra ne tik toleruotinas, bet ir vis didesnei daugumai priimtinas.

Neseniai žurnale *Wall Street Journal* skaičiau Džonatano Sakso, vyriausiojo britų rabino, straipsnį. Be visų kitų dalykų, jis paminėjo – ir aš cituoju: „Beveik visose praeito amžiaus 7 dešimtmečio vakarų visuomenėse įvyko moralinė revoliucija, išsilaisvinimas iš tradicinių etinių asmens savęs suvaržymų. Viskas, ko reikia, dainavo Bitlai, tai meilė. Judėjų ir krikščionių moralės kodeksas buvo išmestas už borto. Jo vietoje atsirado [posakis]: *[Daryk] tai, kas tau naudinga*. Dešimt Dievo

Įsakymų buvo perrašyti į Dešimt Kūrybiškų Pasiūlymų.“

Rabinas Saksas toliau sielojasi: „Savo moralinį kapitalą beatodairiškai švaistome taip pat kaip ir savo finansinį kapitalą. ...

[Pasaulyje] dabar yra daug vietų, kur religija laikoma atgyvena; nebesigirdi balso prieš „pirk tai, išleisk tai, vilkėk tai ir puikuokis tuo, nes esi to vertas“ kultūrą. Tik ir girdime, kad moralumas yra išėjęs iš mados, sąžinė skirta ištiželiams, o vienintelis svarbiausias įsakymas yra „Nebūk pagautas“.“¹

Mano broliai ir seserys, visa tai, deja, apibūdina didžiąją mus supančio pasaulio dalį. Bet ar turime beviltiškai gražyti rankas ir stebėtis, kaip tokiam pasaulyje išlikti? Ne. Juk gyvenime turime Jėzaus Kristaus Evangeliją ir žinome, kad moralumas nėra išėjęs iš mados, kad mūsų sąžinė skirta mus vesti ir kad atsakome už savo veiksmus.

Nors pasaulis pasikeitė, bet Dievo įsakymai lieka tie patys. Jie nepasikeitė; jie nepasikeis. Dešimt Dievo Įsakymų ir yra įsakymai. Jie nėra pasiūlymai. Šiandien jie yra lygiai taip pat reikalingi, kaip ir tada, kai Dievas juos davė Izraelio vaikams. Jei tik įsiklausytumėme, tai išgirstumėme Dievo balsą, kalbantį mums čia ir dabar:

„Neturėsi kitų dievų, tiktai mane. Nedirbsi sau drožinio. ...

Nevartosi piktam Viešpaties, savo Dievo, vardo. ...

Atmink ir švėsk šabo dieną. ...

Gerbk savo tėvą ir motiną. ...

Nežudysi.

Nesvetimsi.

Nevogsi.

Neliudysi melagingai. ...

Negeisi.²

Mūsų elgesio kodeksas yra galutinis; jis nėra diskutuotinas. Jis yra ne tik Dešimtyje Dievo Įsakymų, bet ir Kalno pamokslė, kurį mums pasakė Gelbėtojas dar tuomet, kai vaikščiojo šia žeme. Tas kodeksas yra visuose Jo mokymuose. Jis yra šiuolaikinių apreiškimų žodžiuose.

Mūsų Tėvas Danguje yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Pranašas Mormonas mums sako, kad Dievas yra „nesikeičiantis nuo visos amžinybės iki visos amžinybės“³. Šiame pasaulyje, kuriame, atrodo, beveik viskas keičiasi, Jo pastovumas yra tai, kuo galime pasitikėti, lyg inkaras, į kurį galime įsikabinti ir būti saugūs, nes kitaip būsime nuplauti į nežinomus vandenis.

Kartais jums gali atrodyti, kad pasaulio žmonės gyvena linksmiau nei jūs. Kai kuriuos iš jūsų gali varžyti tas elgesio kodeksas, kurio laikomės Bažnyčioje. Tačiau, mano broliai ir seserys, pareiškiu jums, kad nėra *nieko* kito, kas į jūsų gyvenimą atneštų didesnę džiaugsmą ir ramybę sielai, nei Dvasia, kuri pas mus ateina, kai sekame Gelbėtoju ir laikomės įsakymų. Toji Dvasia negali būti tokiuose užsiėmimuose, kuriuos renkasi tiek daug pasaulio žmonių. Apaštalas Paulius pareiškė šią tiesą: „Juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai.“⁴ Terminas *juslinis žmogus* gali tikti bet kuriam iš mūsų, jei leisime sau tokiems būti.

Pasaulyje, kuris taip toli atitrūko nuo to, kas dvasiška, turime būti budrūs. Būtina, kad atmestume viską, kas nesiderina su mūsų standartais, ir, tai darydami, atsisakytume atiduoti tai, ko labiausiai trokštame – amžinojo gyvenimo Dievo karalystėje. Kartas nuo karto vėtros vis pasidaužys į mūsų duris, nes jos yra neišvengiama mūsų žemiškojo gyvenimo dalis. Tačiau su jomis susidoroti,

iš jų pasimokyti ir jas įveikti būsime pasiruošę daug geriau, jei stovėsime ant Evangelijos pagrindo ir savo širdyse turėsime Gelbėtojo meilės. Pranašas Izaijas pareiškė: „Teisumo poveikis bus taika, o teisumo vaisius – ramybė ir apsauga, tverianti amžiais.“⁵

Kad galėtumėme būti *pasaulielyje*, bet ne iš pasaulio, būtina, kad per maldą bendrautume su savo Dangiškuoju Tėvu. Jis nori, kad taip darytume; Jis atsakys į mūsų maldas. Gelbėtojas mus įspėjo, kaip tai užrašyta 3 Nefio 18 skyriuje: „Privalote nuolat budėti ir melstis, kad nepatektumėte į pagundą; nes Šėtonas trokšta užvaldyti jus. ...

Todėl privalote visuomet melstis Tėvui mano vardu;

ir ko tik prašysite Tėvą mano vardu, kas teisinga, tikėdami, kad gausite, štai, tai bus jums duota.“⁶

Liudijimą apie maldos galią įgijau būdamas maždaug 12 metų. Sunkiai dirbau, kad užsidirbčiau truputį pinigų ir susitaupyčiau penkis dolerius. Tai buvo Didžiosios Depresijos metais, kada penki doleriai buvo dideli pinigai, ypač dvylikamečiui berniukui. Visas savo monetas, kurių suma buvo penki doleriai, daviau savo tėvui, o jis man davė penkių dolerių banknotą. Žinau, kad planavau konkrečiai kažką pirkti už tuos penkis dolerius, nors po visų šitų metų jau nebeprisimenu ką. Tik prisimenu, kad tie pinigai man buvo labai svarbūs.

Tuo metu mes neturėjome skalbimo mašinos, todėl mano mama kas savaitę į skalbyklą siųsdavo mūsų nešvarius drabužius. Po poros dienų mums grąžindavo vadinamuosius „šlapius skalbinius“, kuriuos mama išdžiaustydavo ant virvės namo kieme.

Susikišau tuos penkis dolerius į džinsų kišenę. Kaip jūs turbūt numanote, džinsai su tais penkiaisiais doleriais kišenėje iškeliavo į skalbyklą. Kai supratau, kas nutiko, man pasidarė negera. Žinojau, kad kišenės skalbykloje prieš skalbimą visada patikrina. Jei tuomet mano pinigų neras ir

neišims, tai skalbimo metu tie pinigai tikrai iškris ir juos paėmęs skalbyklos darbuotojas nežinos, kam tuos pinigus grąžinti, net jeigu ir norėtų tai padaryti. Galimybė, kad atgausiu tuos penkis dolerius, labai sumažėjo, ypač tada, kai, sužinojusi apie mano kišenėje paliktus pinigus, tai patvirtino ir mano brangioji mama.

Aš norėjau tų pinigų; man jų reikėjo; sunkiai dirbau, kad juos užsidirbčiau. Supratau, kad beliko tik vienas dalykas, kurį dar galiu padaryti. Apimtas didelės nevilties, kreipiausi į Tėvą Danguje ir meldžiau Jo, kad tie pinigai kažkaip neiškristų iš kišenės iki tol, kol mūsų šlapi skalbiniai sugrįš atgal.

Po dviejų labai ilgų dienų, kuomet, mano žiniomis, turėjo atvažiuoti mašina su mūsų skalbiniais, atsisėdau prie lango ir laukiau. Mano širdis pradėjo daužytis, kai mašina privažiavo prie kelkraščio. Kai tik šlapi drabužiai atsidūrė namuose, pačiupau savo džinsus ir nuskuodžiau į savo kambarį. Drebančiomis rankomis pradėjau čiupinėti kišenę. Pirmu bandymu nieko neradęs, pamaniau, kad viskas prarasta. Bet tada mano pirštai užčiuopė šlapią penkių dolerių banknotą. Koks palengvėjimas užliejo mano kūną, kai ištraukiau jį iš kišenės. Savo Tėvui Danguje sukalbėjau širdingą dėkingumą maldą, nes žinojau, kad Jis atsakė į mano maldą.

Nuo tada į mano maldas buvo atsakyta daugybę kartų. Neprabėgo nei viena diena, kad nebūčiau per maldą bendravęs su savo Tėvu Danguje. Tokius mudviejų santykius aš labai branginu ir be jų būčiau tikrai pasimetęs. Jeigu jūs dar neužmezgėte tokių santykių su Tėvu Danguje, tai raginu jus darbuotis dėl šio tikslo. Jei tai darysite, turėsite teisę gauti Jo įkvėpimą ir vadovavimą gyvenime – būtinybes, kurių mums visiems reikės, jei norime dvasiškai išlikti šios žemiškos kelionės metu. Jei tik to sieksime, tokį įkvėpimą ir vadovavimą Jis mums dovanos nemokamai. Koks nepaprastas tai turtas!

Kai Dangiškasis Tėvas su manimi bendrauja per Savo įkvėpimą, visuomet pasijuntu nuolankesnis ir už tai dėkingas. Išmokau jį atpažinti, pasikliauti ir juo sekti. Vėl ir vėl sulaukdavau tokio įkvėpimo. Vienas iš ryškiausių nutikimų buvo 1987 metų rugpjūtį, per Frankfurto Vokietijos šventyklos pašventinimą. Per pirmąsias porą dienų su mumis dar buvo Prezidentas Ezra Taftas Bensonas, bet po to jis išvyko namo. Todėl visas likusias sesijas turėjau vesti aš.

Šeštadienį buvo sesija olandų nariams, kurie priklausė Frankfurto šventyklos apygardai. Gerai pažinojau vieną iškiliausių vadovų Nyderlanduose, brolių Peterį Moriką. Prieš pat sesiją pajutau išskirtinį jausmą, kad per tą sesiją brolis Morikas turėtų būti pakviestas kreiptis į savo olandus narius ir kad, be viso to, jis turėtų būti pirmasis iš kalbėtojų. Kadangi šventykloje tą rytą jo nemačiau, tai vyresniajam Karlosui E. Esei, mūsų Krašto prezidentui, nusiunčiau žinutę, kurioje teiravausi, ar Peteris Morikas dalyvaus toje sesijoje. Prieš pat man pakylant pradėti sesiją, iš vyresniojo Esės atėjo žinutė, kurioje buvo parašyta, jog brolis Morikas sesijoje *nedalyvaus*, nes darbuojasi kitur, ir kad jis kartu su kariškių kuolais planuoja apsilankyti pašventinimo sesijoje, kuri įvyks kitą dieną.

Kai atsistojau prie sakyklos pasveikinti žmonių ir apžvelgti sesijos programos, vėl pajutau su niekuo nesupainiojamą įkvėpimą pranešti, kad Peteris Morikas bus pirmasis kalbėtojas. Tai prieštaravo visiems mano instinktams, o be to neseniai iš vyresniojo Esės sužinojau, kad brolio Moriko šventykloje tikrai *nėra*. Tačiau, pasikliaudamas tuo įkvėpimu, pranešiau apie choro pasirodymą ir maldą, ir kad mūsų pirmasis kalbėtojas bus brolis Peteris Morikas.

Kai, grįžęs į savo vietą, pažvelgiau į vyresnįjį Ese, jo veide pamačiau

nerimą. Vėliau jis man prisipažino, kad išgirdęs, kad pranešu, jog brolis Morikas bus pirmas kalbėtojas, jis negalėjo patikėti savo ausimis. Jis sakė žinojęs, jog gavau jo žinutę ir ją perskaičiau, todėl negalėjęs suvokti, kodėl pranešiau, jog kalbės brolis Morikas, ypač kai jo niekur šventykloje nebuvo.

Kai visa tai vyko, pats Peteris Morikas dalyvavo susirinkime Portštrasės gatvėje esančiame krašto biure. Susirinkimo metu jis staiga pasisuko į vyresnįjį Tomą A. Hoksą jaunesnįjį, tuometinį regiono atstovą, ir paklausė: „Kaip greitai galite mane nuvežti į šventyklą?“

Vyresnysis Hoksas, kuris mėgdavo savo mažą sportinį automobilį vairuoti labai greitai, atsakė: „Galėčiau ten jus nuvežti per 10 minučių! Bet kodėl jums prireikė nuvykti į šventyklą?“

Brolis Morikas prisipažino, jog nežinąs, kodėl jam reikia nuvykti į šventyklą, tačiau jis tikrai žinąs, jog turi ten nuvykti. Tuomet jiedu nedelsdami išsiruošė į šventyklą.

Nuostabaus choro pasirodymo metu žvalgiausi aplink, galvodamas, kad bet kuriuo metu pamatysiu Peterį Moriką. Nepamačiau. Tačiau, savo nuostabai, nejutau jokio nerimo. Jutau mielą, nepaneigiamą patikinimą, kad viskas bus gerai.

Brolis Morikas pro paradines šventyklos duris įžengė tuo metu, kai buvo baigiama kalbėti įžanginė maldą. Jis vis dar nežinojo, kodėl ten yra. Skubėdamas koridoriais, montoriuje jis pamatė ir išgirdo mane sakantį: „O dabar pasiklausysime brolio Peterio Moriko.“

Vyresniojo Esės nuostabai, Peteris Morikas staiga įžengė į kambarį ir užėmė savo vietą ant pakylės.

Po sesijos su broliu Moriku aptarėme tai, kas nutiko iki jam pradėdant kalbėti sesijoje. Mąsčiau apie tą įkvėpimą, kuris tą dieną atėjo

ne tik man, bet ir Peteriui Morikui. Tas nepaprastas įvykis nepaneigiamai paliudijo apie vertumo svarbą tokiam įkvėpimui gauti, pasikliauti juo ir, jį gavus, sekti juo. Neabejotinai žinau, kad Viešpats norėjo, jog į tą Frankfurto šventyklos pašventinimo sesiją atėję žmonės išgirtų galingą ir jaudinantį Jo tarno, brolio Peterio Moriko, liudijimą.

Mano mylimi broliai ir seserys, mums yra būtina bendrauti su Tėvu Danguje – įskaitant mūsų maldas Jam ir Jo įkvėpimus mums – jei norime atsilaikyti prieš gyvenimo audras ir išbandymus. Viešpats mus kviečia: „Artinkitės prie manęs, ir aš artinsiuos prie jūsų; stropiai manęs ieškokite, ir rasite.“⁷ Jei taip darysime, savo gyvenime jausime Jo Dvasią, suteikiančią mums troškimo ir drąsos išlikti stipriais ir tvirtais kovoje už teisumą ir „[stovėti] šventose vietose, ir [neatsitraukti].“⁸

Pokyčių vėjams besisukiojant aplink mus ir moraliniam visuomenės audeklui mūsų pačių akyse toliau beyrant, neužmirškime šio vertingo Viešpaties pažado Juo pasikliaujančioms žmonėms: „Nebijok, nes aš su tavimi, nebūgštau, nes aš tavo Dievas! Stiprinsiu tave, padėsiu tau, remsiu tave Savo teisumo dėšine.“⁹

Koks nuostabus pažadas! Kad tai būtų mūsų palaiminimas, nuoširdžiai meldžiu šventuoju mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Jonathan Sacks, „Reversing the Decay of London Undone“, *Wall Street Journal*, 2011 m. rugpjūčio 20 d. Internetė: wsj.com; kursyvas pridėtas. *Pastaba*: Lordas Saksas yra vyriausiasis žydų jungtinių kongregacijų rabinas Šalių Sandraugoje.
2. Išėjimo 20:3–4, 7–8, 12–17.
3. Moronio 8:18.
4. 1 Korintiečiams 2:14.
5. Izaijo 32:17.
6. 3 Nefio 18:18–20.
7. Doktrinos ir Sandorų 88:63.
8. Doktrinos ir Sandorų 87:8.
9. Izaijo 41:10.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos ketvirtojo sekmadienio pamokos bus skiriamos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galima paruošti iš vienos ar dviejų kalbų, pasakytų naujausioje visuotinėje konferencijoje (žr. žemiau pateiktą sąrašą). Kuolo ir apygardos prezidentai gali patys parinkti naudotinas kalbas arba šią pareigą perleisti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turėtų pabrėžti, kad Melchizedeko kunigijos broliams ir Paramos bendrijos seserims naudingiau būtų tais pačiais sekmadieniais studijuoti tas pačias kalbas.

Ketvirtųjų sekmadienių pamokų lankytojai skatinami į pamoką atsinešti ir studijuoti žurnalą su naujausios visuotinės konferencijos medžiaga.

Pasiūlymai, kaip pagal konferencijos kalbas paruošti pamoką

Kai studijuosite ir mokysite kiekvieną kalbą, melskitės, kad Šventoji

Dvasia būtų su jumis. Jei kils pagunda naudotis kita medžiaga, žinokite, kad patvirtinta mokymo medžiaga yra būtent konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją taip, kaip jos mokoma naujausioje Bažnyčios visuotinėje konferencijoje.

Peržiūrėdami kalbą (-as), suraskite klasės nariams aktualius principus ir doktrinas. Kalboje (-ose) taip pat ieškokite pasakojimų, Raštų nuorodų ir pareiškimų, kurie padės mokytis šių tiesų.

Sudarykite panelį, kaip mokysite tų principų ir doktrinų. Į jį turėtumėte įtraukti klausimus, padėsiančius klasės nariams:

- Kalboje (-ose) ieškoti principų ir doktrinų.
- Mąstyti apie jų prasmę.
- Dalintis savo supratimu, idėjomis, patirtimi ir liudijimais.
- Šiuos principus ir doktrinas taikyti savo gyvenime.

MĖNESIAI, KAI MOKOMOS PAMOKOS	KETVIRTOJO SEKMADIENIO PAMOKOS MEDŽIAGA
2011 m. lapkritis – 2012 m. balandis	Kalbos, išspausdintos 2011 m. lapkričio mėn. <i>Liahonoje</i> *
2012 m. gegužė – 2012 m. spalvis	Kalbos, išspausdintos 2012 m. gegužės mėn. <i>Liahonoje</i> *

* Šias kalbas daugeliu kalbų galima rasti internete adresu conference.lds.org.

Prezidentas Dytėris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Jūs esate svarbūs Jam

Sielos vertę Viešpats sveria svarstyklėmis, kurios labai skiriasi nuo tų, kuriomis naudojasi pasaulis.

Mozė, vieną iš žymiausių pasaulyje kada nors buvusių pranašų, užaugino faraono duktė, ir pirmuosius 40 savo gyvenimo metų jis praleido karališkose Egipto menėse. Jis tiesiogiai pažino tos senovinės karalystės šlovę ir didingumą.

Po daugelio metų tolimo kalno viršūnėje, pasitraukęs toli nuo galinjo Egipto puošnumo ir didingumo, Mozė stovėjo Dievo akivaizdoje ir kalbėjosi su Juo veidas į veidą, kaip žmogus kalbasi su savo draugu.¹ To susitikimo metu Dievas parodė Mozei Savo rankų dirbinius, suteikdamas jam galimybę žvilgtelėti į Savo darbus ir šlovę. Kai regėjimas baigėsi, Mozė parkrito ant žemės ir pragulėjo daugelį valandų. Kai jėgos galiausiai sugrįžo, jis suvokė tai, kas per visus metus faraono rūmuose anksčiau niekada nebuvo atėję į galvą.

Jis pasakė: „Aš žinau, kad žmogus yra niekas.“²

Esame mažesni, nei manome

Kuo daugiau sužinome apie visatą, tuo geriau suprantame – bent maža dalimi – tai, ką Mozė sužinojo. Visata tokia didelė, paslaptinga ir šlovinga,

kad tai nesuvokiama žmogaus protui. Dievas Mozei pasakė: „Aš sukūriau begalę pasaulių.“³ Naktinio dangaus stebuklai yra nuostabus liudijimas apie tą tiesą.

Mažai kas mane pripildo tokios kvapą užimančios pagarbos kaip skrydis nakties tamsoje virš vandenynų ir žemynų ir žvelgimas pro lakūnų kabinos langą į beribę milijonų žvaigždžių šlovę.

Astronomai mėgino suskaičiuoti, kiek yra žvaigždžių visatoje. Viena mokslininkų grupė apytikriai pasiskaičiavo, kad žvaigždžių, kurias galima pamatyti mūsų teleskopais, yra 10 kartų daugiau negu smiltelių visuose pasaulio paplūdimiuose ir dykumose.⁴

Ši išvada stulbinančiai panaši į senovės pranašo Henocho pareiškimą: „Jei būtų įmanoma, kad žmogus galėtų suskaičiuoti žemės daleles, taip, milijonų žemių kaip ši, tai dar nebūtų nė tavo kūrinių daugybės pradžia.“⁵

Atsižvelgiant į Dievo kūrinių gausumą, nenuostabu, kad didis karalius Benjaminas savo liaudžiai patarė „visuomet [išlaikyti] atmintyje Dievo didybę ir savo menkumą“⁶.

Esame didesni, nei manome

Tačiau, nors žmogus yra niekas, prisipildau nuostabos ir pagarbos, kai galvoju, kad „Dievo akyse sielų vertė yra didžiulė“⁷.

Ir nors galime žvelgti į milžiniškas visatos platybes ir sakyti: „Kas yra žmogus palyginus su sukūrimo šlove?“, Dievas Pats pasakė, kad priešastis, dėl kurios Jis sukūrė visatą, esame mes! Jo darbas ir šlovė – šios didingos visatos paskirtis – yra išgelbėti ir išaukštinti žmoniją.⁸ Kitaip sakant, visa neaprepiama amžinybės platybė, beribio erdvės ir laiko šlovės ir slėpiniai yra sukurti paprastų mirtingųjų, tokių kaip jūs ir aš, labui. Mūsų Dangiškasis Tėvas sukūrė visatą, kad mes galėtume pasiekti savo potencialą kaip Jo sūnus ir dukterys.

Toks žmogaus paradoksas: palyginus su Dievu, žmogus yra niekas; vis dėlto Dievui mes esame viskas. Nors, lyginant su beribe kūrinių, mes galime atrodyti niekas, mūsų krūtinėse dega amžinosios ugnies kibirkštis. Nesuvokiamas išaukštėjimo – begalinių pasaulių – pažadas yra mums pasiekiamas. Ir didžiausias Dievo troškimas yra padėti mums tai pasiekti.

Išdidumo kvailybė

Didysis apgavikas žino, kad viena veiksmingiausių priemonių Dievo vaikams nuklaidinti yra griebtis žmogaus paradokso kraštutinumų. Kai kuriuos, remdamasis jų polinkiu į išdidumą, jis išpučia ir ragina juos tikėti savo puikybės ir nenugalimumo iliuzija. Jis sako jiems, kad jie pranoksta vidutinybes ir kad dėl savo gabumų, prigimtinės teisės ar socialinės padėties išsiskiria iš visų

juos supančiųjų savo privalumais. Jis veda juos padaryti išvadą, kad dėl to jie nepavaldūs kieno nors kito taisyklėms ir neturi rūpintis kieno nors kito problemomis.

Sakoma, kad Abraomas Linkolnas mėgo šį eilėrašį:

*Ak, kodėl mirtingojo siela turėtų didžiuotis?
Kaip greitai lekiantis meteoras,
kaip garas,
Kaip žybtelėjimas žaibo, kaip
lūžtanti banga,
Žmogus gyvena ir į kapą ilsėtis
nužengia.⁹*

Jėzaus Kristaus mokiniai supranta, kad, lyginant su amžinybe, mūsų egzistavimas šioje mirtingoje būtyje tėra tik „trumpa akimirka“ erdvėje ir laike.¹⁰ Jie žino, kad tikroji žmogaus vertė turi mažai ką bendro su tuo, ką pasaulis didžiai gerbia. Jie žino, kad galėtumėte sukrauti krūvas sukaupotos viso pasaulio valiutos, bet už jas dangaus santvarkoje negalėtumėte nusipirkti nė kepalėlio duonos.

„Dievo karalystę pavaldės“¹¹ tie, kurie tapo „kaip vaikas – klusnus, romus, nuolankus, kantrus, pilnas meilės“¹². Nes „kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas“.¹³ Tokie mokiniai taip pat supranta, „jog tarnaudami savo artimiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui“¹⁴.

Mes nesame pamiršti

Kitas būdas, kaip Šėtonas apgaudinėja, yra vilties atėmimas. Jis tol mėgina sutelkti mūsų dėmesį į mūsų nereikšmingumą, kol pradėdame abejoti savo verte. Jis sako mums, kad esame pernelyg maži, kad kas nors į mus kreiptų dėmesį, kad mus pamiršo – ypač, kad mus pamiršo Dievas.

Leiskite pasidalinti asmeniniu išgyvenimu, kuris galbūt padės tiems, kurie mano, kad jie – nereikšmingi, pamiršti ar vieniši.

Prieš daug metų dalyvavau Jungtinių Valstijų karinių oro pajėgų

lakūnų mokymuose. Buvau toli nuo namų, jaunas Vakarų Vokietijos kareivis, gimęs Čekoslovakijoje, augęs Rytų Vokietijoje ir labai sunkiai kalbantis angliškai. Aiškiai prisimenu savo kelionę į mūsų mokymo bazę Teksase. Skridau lėktuvu, sėdėjau greta keleivio, kuris kalbėjo su ryškiu pietietišku akcentu. Vos galėjau suprasti, ką jis sako. Iš tiesų net klausiau savęs, ar tik neatsitiko taip, kad mane iš viso mokė ne tos kalbos. Mane gąsdino mintis, kad dėl trokštamų aukštų vietų lakūnų mokymuose turėsiu konkuruoti su studentais, kuriems anglų kalba yra gimtoji.

Atvykęs į oro pajėgų bazę mažame Big Springo miestelyje, Teksase, ėmiau ieškoti ir radau pastarųjų dienų šventųjų skyrių, kurį sudarė saujelė nuostabių narių, kurie rinkdavosi nuomojamuose kambariuose pačioje oro pajėgų bazėje. Nariai statė mažus maldos namus, kurie galėtų tarnauti kaip nuolatinė vieta Bažnyčiai. Tais laikais prie naujų Bažnyčios pastatų statybos daug prisidėdavo patys nariai.

Diena iš dienos vaikščiojau į lakūnų mokymus ir kiek galėdamas uoliau mokiausi, o po to didžiąją laisvo laiko dalį praleisdavau dirbdamas naujuose maldos namuose. Ten sužinojau, kad „du ir keturi“ yra ne šokio žingsniai, o tokia lenta. Taip pat įgijau svarbių išlikimo įgūdžių, padedančių kalant vinį nepataikyti sau į nykštį.

Dirbamas maldos namuose, praleisdavau tiek daug laiko, kad skyriaus prezidentas – kuris atsitiktinai buvo vienas iš mūsų skraidymo instruktorių – išsakė susirūpinimą, kad galbūt aš turėčiau praleisti daugiau laiko studijuodamas.

Mano draugai ir kiti kartu studijuojantys lakūnai taip pat užsiimdavo laisvalaikio veiklomis, nors galiu pasakyti, kad kai kurie iš tų užsiėmimų nesiderintų su nūdienos brošiūros *Jaunimo stiprybės vardan* principais. O man patiko būti aktyviu šio mažičio skyriaus vakarų Teksase nariu, naudotis ką tik mano

įgytais dailidės įgūdžiais, tobulinti savo anglų kalbą, vykdant mokytojo pašaukimą vyresniųjų kvorume ir Sekmadieninėje mokykloje.

Tuo metu Big Springas (angl. didelis šaltinis), nežiūrint į jo pavadinimą, buvo maža, nereikšminga ir nežinoma vieta. Ir dažnai aš pats taip jaučiausi – nereikšmingas, nežinomas ir gana vienišas. Nepaisant to, man nė karto neatėjo mintis, kad Viešpats mane pamiršo ar kad Jis manęs ten iš viso nerastų. Žinojau, kad Dangiškajam Tėvui buvo nesvarbu, kur esu, kokią vietą užimu tarp kitų studentų lakūnų mokymo klasėje ar koks mano pašaukimas Bažnyčioje. Jam svarbu tai, kad darau viską, ką galiu, kad mano širdis palenkta į Jį ir kad esu pasiryžęs padėti aplinkiniams. Žinojau, kad jei darysiu visa, ką galiu, – viskas bus gerai.

Ir viskas buvo gerai.¹⁵

Paskutiniai bus pirmi

Viešpačiui visiškai nesvarbu, ar praleidome savo dienas marmurinėse menėse ar medinėje pašiūrėje. Jis žino, kur esame, kad ir kokios varganos būtų mūsų sąlygos. Jis panaudos – Savo būdu ir Savo šventiems tikslams – tuos, kurių širdys palenktos į Jį.

Dievas žino, jog kai kurios didingiausios iš kada nors gyvenusių sielų niekada nebus paminėtos istorijos kronikose. Tai palaiminti, šventi žmonės, kurie seka Gelbėtojo pavyzdžiu ir savo gyvenimo dienas praleidžia darydami gera.¹⁶

Viena tokių žmonių pora, mano draugo gimdytojai, man yra šio principo pavyzdys. Vyras dirbo plieno gamykloje Jutoje. Pietų pertraukos metu jis išsitraukdavo Raštus ar Bažnyčios žurnalą ir skaitydavo. Pamatę tai, kiti darbininkai iš jo šaipydavosi ir ginčidavo jo tikėjimo tikrumą. Visada, kai jie taip elgdavosi, jis su jais kalbėdavosi geranoriškai ir su įsitikinimu. Jis neleisdavo, kad jie savo nepagarba jį supykdytų ar suerzintų.

Po kažkiek metų vienas iš garbiausiai besišaipančiųjų labai sunkiai

susirgo. Prieš mirtį tas žmogus paprašė, kad šis nuolankus vyras pasakytų kalbą per jo šermenis, ir jis tai padarė.

Šis ištikimas Bažnyčios narys niekada neužėmė aukštos socialinės padėties ir neturėjo didelio turto, bet visiems jį pažinojusiems jis darė didelę įtaką. Jis žuvo per nelaimingą atsitikimą gamyboje, stabtelėjęs padėti sniege užstrigusiam kitam darbininkui.

Vėliau jo našlei buvo atlikta smegenų operacija, po kurios ji nebegali vaikščioti. Bet žmonėms patinka ateiti praleisti laiką su ja, kadangi ji išklauso. Ji atsimena. Ji rūpinasi. Negalėdama rašyti, ji atmintinai išmoka savo vaikų ir vaikaičių telefonų numerius. Ji su meile atsimena gimtadienius ir sukaktis.

Apsilankiusieji pas ją išsaina su geresne nuomone apie gyvenimą ir save. Jie jaučia jos meilę. Jie žino, kad jai ne vis vien. Ji niekada nesiskundžia, bet leidžia savo dienas laimindama kitų gyvenimus. Viena iš jos draugių sakė, kad ši moteris buvo viena iš nedaugelio bet kada jos pažintų žmonių, kurie iš tikrųjų buvo Jėzaus Kristaus meilės ir gyvenimo pavyzdžiai.

Šie sutuoktiniai būtų pirmieji pasakę, kad jie nėra labai svarbūs žmonės šiame gyvenime. Bet sielos vertę Viešpats sveria svarstyklėmis, kurios labai skiriasi nuo tų, kuriomis naudojasi pasaulis. Jis pažįsta šią ištikimą porą; Jis juos myli. Jų veiksmams yra tikras liudijimas apie jų stiprų tikėjimą Juo.

Jūs esate svarbūs Jam

Mano brangūs broliai ir seserys, tai galbūt tiesa, kad žmogus yra

niekas, palyginus su visatos didingumu. Kartais mes netgi jaučiamės nereikšmingi, nepastebimi, vieniši ar pamiršti. Bet visada atminkite: jūs esate svarbūs Jam! Jei kada tuo suabejosite, apmąstykite šiuos keturis dieviškus principus:

Pirmasis: Dievas myli nuolankiuosius ir romiuosius, nes jie yra „didžiausi dangaus karalystėje“.¹⁷

Antras: Viešpats pasaulio silpniesiems ir paprastiesiems patiki Savo Evangelijos pilnatvę skelbti pasaulio pakraščiams.¹⁸ Jis pasirinko „tai, kas pasaulyje silpna [ateiti] ir [nugriauti] galinguosius ir stipriuosius“¹⁹ ir sugėdinti „galiūnus“.²⁰

Trečias: kad ir kur gyvenate, kad ir kokia vargana jūsų padėtis, kad ir koks menkas jūsų uždarbis, kad ir kokie riboti jūsų gabumai, kad ir kokia paprasta jūsų išvaizda arba kad ir koks mažas jums gali atrodyti jūsų pašaukimas Bažnyčioje, jūs nesate nepastebimas jūsų Dangiškajam Tėvui. Jis myli jus. Jis pažįsta jūsų nuolankią širdį ir žino jūsų meilės ir gerumo darbus. Kartu jie formuoja patvarų liudijimą apie jūsų atsidavimą ir tikėjimą.

Ketvirtas ir paskiausias: prašome suprasti, kad tai, ką dabar matote ir patiriate, netruks amžinai. Nejausite vienišumo, sielvarto, skausmo ar neviltingos per amžius. Dievas davė mums patikimą pažadą, kad Jis nepamirš ir nepaliks tų, kurių širdys palenktos į Jį.²¹ Vilkitės ir tikėkite tuo pažadu. Mokykitės mylėti savo Dangiškąjį Tėvą ir tapkite Jo mokiniais žodžiais ir darbais.

Būkite užtikrinti, kad jeigu tik ištersite, tikėsite Juo ir išliksite ištikimi laikydamiesi įsakymų,

vieną dieną patys patirsite apaštalui Pauliui apreiškčius pažadus: „Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli.“²²

Broliai ir seserys, pati galingiausia Esybė visatoje yra jūsų dvasių Tėvas. Jis pažįsta jus. Jis jus myli tobula meile.

Dievas mato jus ne tik kaip mirtingą esybę mažoje planetoje, gyvenančią trumpą laiką – Jis mato jus kaip Savo vaiką. Jis mato jus kaip tokią esybę, kokia galite tapti ir kokia jums skirta tapti. Jis nori, kad žinotumėte, jog esate Jam svarbūs.

Tad visada tikėkime, pasikliaukime ir taip sutvarkykime savo gyvenimą, kad suprastume savo tikrąją amžinąją vertę ir potencialą. Kad būtume verti brangių mūsų Dangiškojo Tėvo mums atidėtų palaimų, meldžiu Jo Sūnaus, būtent Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Mozės 1:2.
2. Mozės 1:10.
3. Mozės 1:33.
4. Žr. Andrew Craig, „Astronomers count the stars“, BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Mozės 7:30.
6. Mozijo 4:11.
7. Doktrinos ir Sandorų 18:10.
8. Žr. Mozės 1:38–39.
9. William Knox, „Mortality“, žr. James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), p. 397.
10. Doktrinos ir Sandorų 121:7.
11. 3 Nefio 11:38.
12. Mozijo 3:19.
13. Luko 18:14; taip pat žr. 9–13 eilutes.
14. Mozijo 2:17.
15. Dyteris F. Uchtdorfas mokslus baigė kaip pirmūnas.
16. Žr. ApD 10:38.
17. Mato 18:4; taip pat žr. 1–3 eilutes.
18. Doktrinos ir Sandorų 1:23.
19. Doktrinos ir Sandorų 1:19.
20. 1 Korintiečiams 1:27.
21. Žr. Hebrajams 13:5.
22. 1 Korintiečiams 2:9.